

חייו והרפתקאותיו

של צריף מספר XII

בראשית היתה המילה וככל הנראה, לא אחת - אבל הוא לא שמע על כך דבר. בנקודת האפס שלו הוא ראה קרשים עם ריח שרף אשר שכבו בשורה לאורכו של דשא רטוב וספגו שמש בדפנותיהם, הוא מצא מסמרים בקופסת דיקט, פטישים, מסורים ועוד - כאשר תיאר לעצמו את כל אלה הוא היה מודע לכך שהוא משלים את התמונה יותר מאשר רואה אותה. תחושת עצמי רופפת התהוותה מאוחר יותר - בפנים כבר עמדו זוגות אופניים ואת כל החלק הימני תפסו מרפים בשלושה מפלטי גובה. למען האמת, אז הוא לא היה עוד מספר XII, אלא הצרנה חדשה של שורת הקרשים, ובכל זאת הזמנים ההם השאירו בו את חותם הזיכרון הטהור ביותר: סביבו נפרש עולם בלתי מוסבר, ונרמה לו שהוא נעצר תוך כדי תנועה במקום הזה לפרק זמן קצר בלבד.

המקום, למען האמת, לא היה מן המובחרים - חצרות אחוריות של בנייני חמש קומות, ליד גינות הירק והמזבלה, אבל מה יש כאן להצטער? הרי הוא לא יבלה כאן את שארית חייו. אילו חשב על כך - היה נאלץ להודות שזה בדיוק מה שיקרה - את כל חייו הוא יעביר כאן, כפי שנהוג אצל הצריפים, אבל כל חרות התחלת חיים טמונה בהיעדר מוחלט של מחשבה מן הסוג הזה. הוא פשוט עמד לו מול השמש, נהנה מהרוח החודרת מבין החריצים אם נשבה זו מכיוון היער, או שנתקף דכרוך אם נשבה מכיוון המזבלה. הדכרוך חלף מיד עם שינוי כיוון הרוח, בלי להשאיר בנפשו הבלתי מעוצבת שום עקבות.

יום אחד התקרב אליו גבר ערום למחצה במכנסי טרנינג אדומים, מחזיק בידיו מברשת ומכל פח ענקי של צבע. גבר זה, שהצריף כבר פגש בעברו, נבדל מכל שאר האנשים בכך שהיה לו אישור להיכנס פנימה - אל האופניים ואל המדפים. משנעצר מול הקיר, הוא טבל את המברשת בפח והעביר על פני הקרשים פס צבע אדום בהיר. כעבור שעה האדים כל הצריף כעשן, אשר על פי השמועות הוא עולה לשמים בצורת עיגולים. היתה זו נקודת המפנה הממשית הראשונה בזיכרונו - עד הרגע ההוא, נעטף הכל במעטה של התבוננות מאושרת. בלילה שאחרי הצביעה, כאשר קיבל עליו את המספר הרומי השחור - את שמו (על הצריפים השכנים היו מספרים רגילים), הוא ייבש עצמו והפנה אל הירח את גגו מחופה הלבד.

"איפה אני?" חשב לעצמו, "מי אני?"

שמים כחולים היו מעל, הוא מתחת, ולמטה עמדו זוגות אופניים

חדשים שאור מגורת הרחוב נפל עליהם מבעד החריץ, והפעמונים על ההגאים שלהם נצצו באופן מסתורי יותר מהכוכבים עצמם. למעלה על הקיר היה תלוי חישוק עשוי פלסטיק, ומספר XII ראה בו סמל לתעלומה המתמדת של היקום, אשר מיוצגת, וזה היה הדבר הנפלא, במעמקי נפשו. על המדפים מצד ימין נחו קשקושים שונים, אשר הוסיפו רב-גוניות וייחודיות לעולמו הפנימי. על החוט אשר נמתח מקיר לקיר התייבשו מיוון ושמיר, כזכר לדבר מה אשר אינו קורה בצריפים, ובכל זאת הם הזכירו לו, ולפעמים אף הזה על כך, שבזמן כלשהו, הוא לא היה צריף, אלא בית קיט או לכל הפחות מוסך.

הוא התוודע אל עצמו והבין שמה שמתוודע, כלומר הוא עצמו, מורכב מהמון ישויות קטנות יותר: מנפשותיהן הבלתי אנושיות של מכונות שמטרתן לצלוח מרחקים, אשר הדיפו ריח של פלדה וגומי, מההתבוננות הפנימית ההרמטית של החישוק, ומזעקות הנפש של הקשקושים הפזורים על המדפים, דוגמת מסמרים, אומים ודומיהם. לכל אחת מההוויות הללו היה מספר בלתי נדלה של גוונים, ובכל זאת, כל אחת מהן התאימה בדיוק לצורך פנימי חשוב שלו עצמו - כעין רגש של החלטיות - וכולן יחד התמזגו לאחדות חדשה, תחומה במרחב של קרשים צבועים בצבע טרי, אבל לא מוגבלת בדבר, וזה היה הוא, מספר XII, ומעליו בשמים, מבעד לערפל ולעננים, דהר הירח כשווה בין שווים. באותו רגע החלו חייו האמיתיים.

במהרה הבין מספר XII שיותר מכל הוא אוהב את ההרגשה שמקורה באופניים או שהם היו המוליך שלה. לעתים, ביום קיץ חם, כאשר הכל סביב נרגע, במסתרי נפשו הוא דימה את עצמו פעם לאופני "קמה" מתקפלים, פעם לאופני "ספוטניק", וחווה שני סוגים שונים של אושר בלתי נדלה.

במצב ההוא לא היה כל קושי להימצא כחמישים קילומטרים ממקומו הנוכחי, ולרכוב, למשל, על גשר שומם מעל תעלה מבוטנת בטון או לאורך שוליים סגולים של כביש לוהט, לפנות אל תוך מנהרות שנוצרו בסבך שיחים שצמחו בשולי שביל חציץ, על מנת למצוא את עצמך - אחרי סדרת פיתולים בתוך המנהרות - על דרך אחרת אשר מובילה אל היער, ודרך היער, שם נתקלת בפסים כתומים מעל האופק, ואפשר, ככל הנראה, להמשיך ולרכוב עליה עד סוף החיים, אבל לא היה כלל רצון בכך, שכן רק עצם האפשרות הזאת היתה למקור של אושר. אפשר היה להיות בעיר, בחצר כלשהי, שבה צימחו עשבי בר מבין סדקי האספלט ולבלות שם את כל הערב - ובכלל, כמעט הכל היה אפשרי.

כאשר הוא ביקש לחלוק כמה מחוויותיו עם מוסך שכן, בעל נטיות תרבותיות, הוא שמע כתשובה שפסגת האושר הינה התאחדות מטא-סטטית עם האבטיפוס של מוסך, וזו בלבד. איך אפשר היה לספר אחרי זה על שני סוגים שונים של אושר מושלם, כאשר האחד מתקפל ואילו השני - בעל שלושה הילוכים, לא פחות ולא יותר.

"מה? אז גם אני צריך לחוות את עצמי כמוסך?" שאל פעם.

"אין דרך אחרת", ענה המוסך, "יהיה לך קשה ככל הנראה להצליח בכך עד תום, אבל לך יש יותר סיכויים מאשר למלונה או לקיוסק של טבק."

"ואם אני אוהב לרמות את עצמי לאופניים?" אמר מספר XII את מה שצפן לבו.

"אז תדמה! לאסור אני לא יכול. עבור אחדים תחושת הנחיתות היא הפסגה, ואין הרבה מה לעשות בנידון."

"ומה זה כתוב לך על הצד בגיר?" ניסה מספר XII לשנות נושא.

"זה לא ענייני! חרא מדיקט". ענה המוסך ברשעות בלתי צפויה.

מספר XII התחיל לדבר על העניין מתוך עלבון, ברור, מי לא יעלב

ופנימיות ישנות, מכוסות במדבקות. לאחר מכן הגיעה משאית ונעמדה קרוב מאוד לדלת, ושני זוגות האופניים יחד עם תיקים עמוסים צללו פנימה אל תוך ישבן הברזנט הרחב שלו.

מספר XII היה ריק והדלת שלו נשארה פתוחה לרווחה. ולמרות הכל הוא נשאר הוא עצמו. הנפשות שאותן הרחיקו ממנו נסיבות החיים המשיכו לחיות בתוכו: ולמרות שהן נהיו דומות לצללים, הן המשיכו עדיין להתמוזג יחדיו כדי לברוא אותו, את מספר XII, אלא שלטובת שימור האישיות נדרש כוח הרצון המרבי שיכול היה לאסוף.

בבוקר הוא שמ לב לשינוי שחל בו - העולם החיצוני הפסיק לעניין אותו, וכל מה שהעסיק אותו נמצא בעברו ועשה סיבוכים הלך ושוב בזיכרון שלו. הוא ידע כיצד להסביר זאת: כאשר עזב בעל הצרף - שכח את החישוק, שנשאר החלק היחיד המציאותי בנפש הרפאים הנוכחית שלו. ועל כן גם מספר XII דמה לצורה מעגלית הרמטית. אבל לא היה לו הכוח לייחס לכך חשיבות כלשהי ולתהות - האם טוב הדבר? האם רע? העגמומיות היא שהטביעה את הכל והאפירה עליו. כך עבר חודש.

יום אחד צצו פועלים, נכנסו מבעד לדלת חסרת האונים הפתוחה לרווחה, ותוך כמה דקות הרסו את המדפים. לא הספיק מספר XII לעמוד על טיב המצב החדש, וגל של אימה סחף אותו והוכיח אגב כך כמה כוח חיוני עוד נשאר בו כדי לחוש את האימה. בחצר גלגלו חבית היישר לעברו. אף במעמקי הנוסטלגיה, כאשר כבר חש שיותר גרוע מזה לא יכול להיות, הוא לא דמיין לעצמו את האפשרות הזאת.

החבית היתה נוראית. היא היתה גדולה וקמורה, ישנה מאוד, וצלעותיה, אשר נספגו במשהו מפלצתי, הפיצו סרחון בעל ספקטרום כה נרחב שאפילו הפועלים, אשר דחפו ואשר לכאורה אמורים להיות מורגלים לבטנתו הפנימית של הקיום האנושי, היו פונים הצידה ומקללים. עם זאת, מספר XII שמ לב למשהו שנסתר מעיני הפועלים: בתוך החבית קפאה התבוננות ובאמצעות עין מדומה ורטובה היא התוודעה אל העולם. מספר XII כבר לא שמ לב לאופן שבו גלגלו אותה פנימה, סובבו אותה על הרצפה והעמידוה במרכז, מתוקף העובדה שהתעלף. הסבל מחשל. עברו יומיים והמחשבות והרגשות החלו שוב לפקוד את מספר XII. מעכשיו הוא נהיה שונה וכל מה שנמצא בתוכו השתנה. במרכז נפשו, במקום שבו שכנו פעם שלדי האופניים שטופי הרוח, התדפק כעת המוות החי, אשר התאבך בתוך החבית, והיא חייתה לאטה והרהרה לתומה, והמחשבות הללו הפכו למחשבותיו של מספר XII. הוא הרגיש את התסיסה של התחמוצת הרקובה, ובו עצמו צפו ועלו בועות כדי להתפוצץ על פני המים, ואז ליצור גומה בשכבת העובש, שבו עצמו בהשפעת הגזים נעו גופות מלפפונים נפוחות ובו עצמו - נלחצו לצדדים הקרשים ספוגי הריר אשר נמתחו סביב באמצעות הברזל החלול. כל זה היה הוא עצמו.

מספרי 13 ומספרי 14 כבר לא הבהילו אותו - להפך, במהרה התפתחה ביניהם ידידות כמעט בלתי מודעת. אבל העבר לא נעלם לחלוטין - הוא פשוט נדחק והתקמט. ועל כן חייו של מספר XII נהיו כפולים. מחד הוא היה שותף שווה זכויות עם למספרי 13 ו-14, ומאידך בתוכו פנימה היתה חבוייה המודעות לעוול הנורא אשר נגרם לו. אבל מרכז הכובד של הווייתו החדשה נמצא כמובן בחבית אשר השמיעה קולות של בעבוע וחריקה אינסופיים והם החליפו את הרשרוש המדומיין של הצמיגים.

מספרי 13 ו-14 הסבירו לו, שמה שהתרחש הוא משבר גיל מעבר טיפוסי.

אחרי שמכנים את הרגשות שלו נחותים? אחרי המקרה הזה לא היתה כל אפשרות לתקשר עם המוסך, אבל למספר XII זה לא הפריע במיוחד. בוקר אחד הרסו את המוסך ומספר XII נשאר בודד.

האמת היא שמצד שמאל היו צמודים אליו שני מחסנים נוספים, אבל הוא ניסה שלא לחשוב עליהם אפילו. לא מפני שהקונסטרוקציה שלהם היתה שונה, וגם לא בגלל שהיו צבועים בצבע דהוי בלתי מוגדר - עם זה עוד היה אפשר להשלים איכשהו. העניין היה שונה: לידו, בקומה הראשונה של בניין בן חמש קומות, היכן שגרו בעליו של הצרף מספר XII, היתה חנות ירקות גדולה, והמחסנים האלה שימשו את החנות. אחסנו בהם גזר, תפוחי אדמה, סלק, מלפפונים, אך הדבר העיקרי שאפיין את מספר 13 ואת מספר 14 היה, כמובן, הכרוב, אשר אוחסן בתוך שתי חביות ענקיות, מכוסות ניילון. פעמים רבות ראה מספר XII את גופיהן מלאי המים, מוחזקים בחישוקי פלדה בעודם מגולגלים אל החצר על הצה, ופמליה של עובדים שיכורים מסביב. היו אלה רגעי אימה והוא נזכר באחת מאמירותיו של המוסך המנוח, שלעיתים התעוררו בו געגועים אליו: "יש דברים בחיים שצריך להקדים ככל הניתן ופשוט להפנות להם עורף", היה נזכר ופועל מיד על פי הנאמר. חיי השכנים היו שרויים באפלה בלתי נתפסת, האדים המסריחים שלהם ויכולת ההסתגלות שלהם איימו על מספר XII, שעצם הקיום של המבנים הארציים הללו - שלל מבחינתו את כל היתר ובאמצעות כל טיפה של מי החמוצים שבתוך החביות שלהם הכריזו שמספר XII אינו נחוץ ביקום הזה; לפחות כך פענח הוא את גלי תפיסות העולם שהקרינו.

אבל היום נגמר, האור גווע, מספר XII היה הופך לאופניים דוהרים על פני אוטוסטרדה שוממת ולא היה צורך להיזכר עוד באימת היום. היה זה אמצע הקיץ, כאשר צלצל המנעול, הווי של הבריה הועף לאחור ואל תוך מספר XII נכנסו שניים - בעליו ואשה לא מוכרת. היא מאוד לא מצאה חן בעיניו של מספר XII, כיוון שברך לא מובנת הזכירה את כל מה שלא יכול היה לסבול. זה לא שהאשה הדיפה ריח של כרוב ובגלל זה נוצר בו הרושם הזה, נדמה שהיה זה להפך: ריח הכרוב נשא בתוכו את כל המידע על האשה, היא כאילו המחישה את כל רעיון הכבישה ואצרה בתוכה את הרצון המדכא, אשר לו חבו מספר 13 ומספר 14 את מציאות היומיום שלהם.

מספר XII שקע במחשבות ואילו האנשים דיברו ביניהם: "נו, אז אם נוריד את המדפים - יפה, יפה..." "המחסן - איכות א"א" ענה הבעלים והוציא החוצה את זוגות האופניים. "לא דולף, לא כלום. ואיזה צבע!"

לאחר שהוציא את האופניים והשעין אותם על הקיר, הוא התחיל לאסוף באופן אקראי את כל מה שנח על המדפים. מספר XII מיד חש אי נוחות. מובן שגם לפני כן היו האופניים נעלמים לתקופות מה, והוא ידע איך למלא את הריק שנוצר באמצעות הזיכרון. לאחר מכן, כאשר האופניים הוחזרו למקום, הוא התפלל על חוסר השלמות של הדימויים שנבראו על ידיו בהשוואה ליופיים האמיתי של האופניים, יופי שהקרינו בפשטות אל החלל; אם כן, כל פעם שנעלמו האופניים תמיד ידעו לחזור, והפרידות הקצרות הללו, עם היקר ביותר בנפשו, סימלו עבור מספר XII את נפלאות הלא נודע של יום המחר, אבל עכשיו הכל היה אחרת. האופניים נלקחו לעד.

הוא הבין זאת מתוך הריקנות המלאה וחסרת העכבות אשר חולל בתוכו בעל המכסניים האדומים - כל זה לראשונה. האשה בחלוק הלכן כבר הלכה מזמן לאיזה מקום, ואילו בעל הצרף המשיך להוציא ולסדר, לאסוף את כלי העבודה לתוך תיק, להוריד מהמדפים צנצנות

איור: מ.ב.

"הכניסה לעולם האמיתי עם הדאגות והחרדות שלנו תמיד מלווה בקשיים מסוימים", אמר מספר 13, "בעיות חדשות ממלאות את הנפש" והוסיף בעידוד:

"לא נורא, תתרגל. זה קשה רק בהתחלה."
14 היה מחסן בעל ישות פילוסופית (ללא קשר לתכולתו), הרבה לדבר על רוחניות ובמהרה שכנע את חברו החדש, שאם היופי תלוי בהרמוניה ("זה אחד" - היה אומר), ובפנים, וזוהי קביעה אובייקטיבית, יש כרוב או מלפפונים ("זה שתיים"), אז היפה בחיים טמון בהשגת הרמוניה עם תכולת החבית ובדחיקה של כל מה שמפריע להשיג אותה. מתחת לדופן החבית שלו, למען לא תדלוף, תקעו מילון פילוסופי, שמתוכו היה מצטט פעם אחר פעם, והוא זה שעזר להסביר למספר XII כיצד צריך לחיות. ובכל זאת, מספר 14 לא סמך על הטירוף עד הסוף, והרגיש שיש בו משהו, שמספר XII כבר הפסיק לזהות.

ובאמת, מספר XII החל להתרגל בהדרגה.

לפעמים הוא אף חש בהשראה מיוחדת, כוח רצון חדש ביחס לחייו החדשים. ובכל זאת חוסר האמון של החברים החדשים היה מבוסס: כמה פעמים נתקף מספר XII הבזק מהיר, כמו קרן החודרת מבעד לחזר המגעול, של דבר מה נשכח, ושקע אז בסלידה ממוקדת כלפי עצמו, שלא לדבר על אחרים, שבאותם הרגעים הוא פשוט תיעב.

כל זה היה מתבטל מכוח תחושת הקיום הבלתי מנוצחת שלו כחבית מלפפונים, ובמהרה היה מספר XII תוהה על מה ולמה נסחף כל כך. בהדרגה הוא נהיה פשוט יותר והעבר הטריד אותו פחות ופחות, כיוון שקשה היה לעקוב אחרי הבזקי זיכרון קצרים כל כך ובני חלוף. החבית לעומת זאת נראתה בעיניו יותר ויותר כערובה לשלווה ולרוגע, כמו עוגן של ספינה, ולעתים אף הרגיש עצמו מספר XII כספינה השטה לעבר יום המחא.

הוא התחיל לחוש ברוחב הלב אשר אפיין את החבית, אבל זאת רק מהרגע שבו גילה באמצעותה את מסתרי נפשו באופן סופי. המלפפונים הפכו להיות עבורו קצת כמו ילדים.

מספרי 13 ו-14 היו חברים לא רעים בכלל, והעיקר - הוא מצא בהם משען להווייתו החדשה. לפעמים, בערב, היו מסוגלים באילמות את חומרי העולם, ממלאים את סביבתם בשותפות של הבנה, וכאשר קיוסק כלשהו, שזוה עתה נבנה, נרעד קלות, הוא היה מביט עליו וחושב: "שטויות... הוא יסיים להשתגע ויבין..." כמה טרנספורמציות דומות התרחשו לנגד עיניו, מה שהוכיח שוב את צדקתו. לפעמים הרגיש גם שנאה כאשר צץ דבר מה חסר נחיצות לעולם, אך תודה לאל, זה קרה לעתים נדירות. עברו ימים ושנים, ונרמה שדבר אינו עתיד עוד להשתנות.

ערב קיץ אחד, כאשר מספר XII בחן את תכולתו, הוא נתקל בחפץ לא ברור: חישוק פלסטיק מכוסה קורי עכביש. תחילה לא הצליח לזהות מה הדבר ולמה, ואז לפתע נזכר: כל כך היה קשור פעם לדבר הזה. החבית שתוכו נמנמה וחלק אחר התחיל בזהירות לשחק בחוטי הזיכרון, אך הם היו גזורים ולא הובילו לשום מקום. ובכל זאת, הרי היה משהו? או לא היה? כאשר התחיל לנסות להתרכז ולהבין מה בדיוק אינו זוכר, למשך שנייה אחת בלבד הוא הפסיק להרגיש את החבית והתנתק ממנה באופן מזור.

באותו רגע ממש, נכנס לחצר זוג אופניים ובלי שום סיבה נראית לעין צלצל הרוכב בפעמון ההגה. זה היה די והותר - מספר XII נזכר לפתע בכל.

אופניים.

כביש.

שקיעה.

גשר מעל נחל.

הוא נזכר מי הוא באמת והיה סופסוף הוא עצמו - הוא האמיתי. כל מה שהיה קשור לחבית נשר בבת אחת כמו קליפה יבשה, הוא הרגיש את הסירחון הבלתי נסבל של מי החמוצים וראה את חבריו משכבר, מספרי 13 ו-14, כמו שהיו באמת. אבל לא היה זמן לחשוב על כך - צריך היה למהר, כיוון שידע שהחבית המקוללת תכפה עליו שוב את כוחה ותאלץ אותו להיות היא עצמה, אם לא יספיק לעשות את מה שתכנן.

החבית התעוררה בינתיים, והבינה שמספר XII חש בגל מוכר של אישיות קפואה: כך נהג לחשוב על זה בעבר - אישיות. כאשר התעוררה החבית, החלה מיד למלא אותו והוא לא היה יכול להשיב לה - למעט בדרך אחת.

מתחת לגגן נמתחו שני כבלי חשמל. פעם הם הושחלו דרך חריץ בקרש, אבל כבר מזמן נשטמו ממנו וכעת נתקלו בנחושת חשופה במרחק אצבע האחד מהשני. בזמן שהחבית החלה להתאושש ולהבין מה קורה, הוא עשה את הדבר היחיד שהיה מסוגל לעשות: הוא לחץ בכל כוחו על חוטי החשמל וניצל יכולת פלאית חדשה, אשר התגלתה בו מתוך ייאוש. ברגע הבא הוא נשטף בכוח אדיר אשר פרץ מתוך חבית המלפפונים, ולפרק זמן קצר הוא פשוט הפסיק להתקיים. אבל את הנעשה אין להשיב - בעודם באוויר נגעו החוטים האחד בשני ובמקום המפגש שלהם ניצתה להבה סגולה-לבנה. רגע לאחר מכן נשרף פיוז במקום כלשהו והחשמל נעלם מהחוטים; אבל לאורך הקרשים היבשים כבר החל לטפס נחש צר של עשן. לאחר מכן הופיעה האש ובלי להיתקל במכשול כלשהו החלה להתפשט ולזחול לעבר הגג.

איליה בייביקוב מרוסית: לנה בייביקוב

גשם תוצרת בית

ממה שבא ליד עשוי הגשם – קרשי
גדר ומגפי הגומי הגדולים בשתי מדות ולבסוף
גם חבל הפביסה – עליו האטבים
כמו צפור ים מפפרות ברוח
כל זה צולל באטיות ושלוליות –
כמו הד חלול נחלש – מעבירות
במעגל את הכוסית המתרוקנת

איליה בייביקוב: נולד במוסקבה. התחיל לכתוב ולפרסם שירה באמצע שנות ה-90. מבחרי שיריו התפרסמו באנתולוגיות ובכתבי עת ספרותיים ברוסיה ובישראל. בין השנים 2002–2008 התגורר בעיר קיוטו שביפן. ספר שיריו הראשון 66 התפרסם בשנת 2005 במוסקבה, וב-2008 יצא בסנט פטרבורג ספרו השני עלילת הידח; מתמחה באיקבנה (אומנות סידור פרחים יפנית). החל בשנת 2008 גר, יוצר ומלמד בירושלים.

ויקטור פלוזין

ויקטור פלוזין (מוסקבה, 1962) – כתיבתו הפוסט-מודרנית משלבת סאטירה, מדע בדיוני, תרבות פופ, פילוסופיה ואיזוטריזם. ספריו שתורגמו לעברית: דון ה-ק (על תרבות הצריכה) ואומון רע, שניהם בהוצאת ככל.

דניאל ברוך – בוגר לימודי קולנוע באוניברסיטת תל אביב. מורה לספרות, מתרגם, כותב שירה וסיפורים קצרים. שיחק בסרטים ישראליים, ביניהם "בופור".

מספר XII התעורר לאחר המכה, והבין שהחבית החליטה להשמיד אותו. הוא כיווץ את כל גופו אל תוך אחד ממרישי הגג, והרגיש שהחבית לא לכה, מספרי 13 ו-14 עזרו לה בכך שלחצו עליו מבחוץ. "ככל הנראה, מה שקורה להם כעת", חשב לעצמו מספר XII בריחוק מפתיע, "הוא משהו כמו אילוף הסורר ואולי אף אויב אשר הגיח לפתע, ועד עכשיו עשה את עצמו כאילו הוא אחד מהם..." הוא לא הספיק לסיים את המחשבה כיוון שהחבית הכפילה את מאמציה ודחקה אותו עם כל העובש שלה אל סף הקיום. הוא החזיק מעמד אבל הבין שהמכה הבאה תהיה האחרונה, והכין את עצמו למוות. אבל הזמן עבר ומכה חדשה לא הגיעה. אז הוא הרחיב מעט את תחומי התודעה וחש בשתי תופעות. האחת היה הפחד, אשר היה שייך לחבית, קר ואיטי באותה מידה כמו שאר ההתגלויות שלה. הדבר השני היה האש, אשר השתלטה על הכל והתקרבה כעת אל החלק המונפש של התקרה במספר XII. הקירות בערו, מתוך הלכד על הגג זלגו דמעות אש, ולמטה בערו בקבוקי פלסטיק עם שמן חמוניות. אחדים מהם התפוצצו, מי החמוצים בחבית בעבעו, והיא – על אף כל גדולתה החלה בגסיסה. מספר XII הרחיב את עצמו בכל החלק של הגג שעוד היה קיים והעיר בזיכרונו את היום שבו צבעו אותו, והעיקר את אותו הלילה: הוא רצה למות ולחשוב על זה. בצד כבר בער מספר 13 וזה הדבר האחרון שאותו זכר. אבל המוות לא הגיע, וכאשר האש אחזה בשבבו האחרון, קרה משהו בלתי צפוי.

מנהלת אספקה של חנות הירקות מספר 17, אותה אשה ממש, הלכה הביתה במצב רוח מחורבן. בערב, בסביבות השעה שש לפתע פתאום נשרף המבנה שבו אוחסנו המלפפונים והשמן. השמן נשפך והאש התפשטה לצריפים סמוכים, בקיצור, נשרף כל מה שיכול היה. ממספר שטים-עשרה נשארו רק המפתחות, וממספרי 13 ו-14 – רק כמה קרשים מפוחמים.

עד שמילאו את כל הדוחות והסבירו לכבאים, נהיה חשוך, והיה מפחיד ללכת, שכן הדרך היתה שוממת והעצים עמדו בשוליה כשודדים. מנהלת האספקה עצרה והביטה לאחור – אולי משהו עוקב אחריה. נראה שהשביל היה ריק. היא עשתה עוד כמה צעדים והביטה לאחור: נדמה לה שמשוהו מנצנץ מרחוק. ליתר ביטחון היא הלכה הצידה, נעמדה מאחורי עץ והתחילה לאמץ את ראייתה ולבהות אל תוך החושך, בציפייה שיתבהר המצב.

בנקודה הרחוקה ביותר של הדרך הופיע כתם מואר. "אופנוע" חשבה לעצמה מנהלת האספקה ונצמדה חזק יותר אל העץ. אבל לא נשמע שום רעש של מנוע. הכתם הבהיר התקרב והיה ברור שהוא לא נע על הדרך, אלא עף מעליה. עוד שנייה עברה והכתם הפך לחפץ בלתי מציאותי בעליל – אופניים ללא רוכב, אשר עפו בשמים בגובה של שלושה עד ארבעה מטרים. צורתו של החפץ היתה משונה – הוא נראה עשוי באופן גס, כאילו נבנה מקרשים, אבל המוזר ביותר – שהיה מואר ונצנץ והחליף צבעים – פעם שקוף ופעם נדלק – עד כדי בהירות שלא ניתן להביט אליה. בלי להבין מה היא עושה, מנהלת האספקה נעמדה באמצע הדרך והאופניים הגיבו להופעתה באופן ברור. הם הנמיכו, הורידו מהירות וביצעו סביב ראש האשה המסוחררת סיבובים אחדים. לאחר מכן הם עלו מעלה, קפאו במקום בפתאומיות, וכשבשבת ביצעו פנייה מעל הדרך. לאחר שהיו תלויים ככה במשך רגע או שניים, עקרו לבסוף ממקומם, צברו מהירות בלתי מושגת והפכו לנקודה מנצנצת בשמים שהלכה ונעלמה.

כאשר התאוששה, קלטה מנהלת האספקה שהיא יושבת באמצע הדרך. היא נעמדה, התנערה ומתוך ששכחה לגמרי... בעצם, שישמור אותה האל.